Ik hou namen bij

Klaartje wil het inloopuur terug, Jisse schrapt haar donderdagochtend.

Inhoudsopgave

1. Achtenveertig stoelen, geteld op een donderdag
2. Geen vlaggen, geen speldjes, geen uitingen
3. Vierentwintig stoelen onder de trap
4. Donderdag, van negen tot half vijf
5. De jas op stoel zeven
6. Buiten het gebouw is het gewoon september
7. Een mantel is geen uiting
8. Papier dat van twee kanten komt
9. Appie Zomer komt terug voor zijn jas
10. Oege hoort het van een vreemde
11. De zaterdag zonder stoelen
12. De thermostaat gaat naar zestien

Hoofdstuk 1- Achtenveertig stoelen, geteld op een donderdag

Van de achtenveertig stoelen waren er om tien over acht eenendertig bezet. De zeventien die vrij bleven stonden bij elkaar in het blok links tegen de buitenmuur, waar de radiator in augustus af stond en in januari ook. Elke stoel zat met twee bouten per poot in de vloer; onder de voorste rij liepen de boutkoppen gelijk met de tegels, in de rijen daarachter staken ze een paar millimeter uit.
Klaartje Dros riep geen nummers af. Donderdag van acht tot negen was inloop, en dan bleef de automaat aan zonder iets te doen: de rol papier vol, het display op 00, de luidspreker boven de balie koud. Ze werkte met namen. Ze noemde er een, keek over de rijen tot iemand opstond, en zette daarna een streep in de kantlijn van haar uitdraai. Bij de derde naam kwam ze overeind om de klep van het poortje met haar heup open te houden, omdat de veer er sinds juni te zwaar in zat.
Op stoel negentien zat Oege Daalder met een map op zijn knieën. Hij legde hem eerst plat neer en hield hem aan de randen vast met twee handen. Bij de volgende naam nam hij hem onder zijn arm en ging rechter zitten. Daarna sloeg hij hem open bij het kwartaalformulier van juli en legde hem zo op zijn knieën dat het blad naar de balie wees.
Doris Emanuels stond met een kinderwagen tegen de radiator. Het rechterachterwiel klemde, een halve slag naar binnen gedraaid, en kwam niet terug. Ze zette haar schoen tegen de as en duwde; de wagen schoof vijf centimeter zijwaarts en de rem liep mee. Ze draaide het wiel met haar hand terug tot het weer naar voren stond,

liet los en het sloeg naar binnen. Zeventien stoelen waren vrij. Ze bleef staan, één hand op de beugel, één op de rand van de kap, en wiegde de wagen in de breedte, omdat hij niet vooruit wilde.
Bij de voordeur hield Mets Kikkert de deur open met zijn voet voor een vrouw met een rollator. Hij stond met zijn rug tegen de stijl en zijn hand aan de klink. Hij liet de klink los toen de voorwielen binnen waren en haalde zijn voet weg bij de achterpoten. De deur kwam tegen de linkerhandgreep, de rollator schoot een halve meter naar voren en de vrouw ging erachteraan.
"Ik had hem open," zei Mets.
"Ze zijn hier allemaal zo." De vrouw legde haar tas op het zitje en reed naar het blok links. Mets ging terug naar de stijl en zette zijn hiel tegen de plint.
Het apparaat in de hoek stond op koffie. Een man op zeven dronk staand op, zette het bekertje op de kap van de nummerautomaat en ging weer zitten. Klaartje haalde het weg en zette het op de balie, naast de pot met pennen waarvan er twee schreven.
Om twintig voor negen kwam Jisse Keijser door de gangdeur met een A4 in een plastic hoesje en een punaise tussen duim en wijsvinger. Het hoesje had de bocht van een zijvak en één hoek stond om. Hij hield het tegen de wand naast de automaat, drie keer op een andere hoogte, en prikte het op de laatste, net boven de sticker over de camerabewaking. Hij drukte de punaise aan met zijn duim, liep drie stappen terug en keek ernaar met zijn hoofd scheef. Eenendertig mensen zaten achter hem.
Op de balie bij de trap stond zijn beker al sinds acht uur. Klaartje had hem er om kwart over acht neergezet zien

worden, halfvol, en hij stond er nog, met een ring op de binnenkant.
"Dit is het laatste uur van deze soort," zei hij, naar de rijen in het algemeen.
Zeven mensen keken op. De man op zeven vroeg of het over de koffie ging.
"Het gaat over de openingstijden," zei Jisse. Hij telde de vrije stoelen in het blok links met de achterkant van zijn pen, kwam op zeventien en schreef niets op. Daarna vroeg hij Klaartje hoeveel mensen er om acht uur binnen waren geweest.
"Ik hou namen bij," zei Klaartje. "Geen aantallen." Ze noemde de volgende naam en een vrouw met twee enveloppen kwam naar loket een.
Om tien voor negen waren er negentien stoelen bezet. Om vijf voor negen elf. De vrouw met de rollator was weg, de man op zeven was weg, zijn bekertje stond nog op de balie. Mets deed de deur van de haak en liet hem op de dranger dichtkomen. Hij hield zijn telefoon met één hand onder de rand van de balie en keek naar de klok boven de gangdeur. Boven de balie begon het display te werken en gaf 00.
Klaartje kwam om de balie heen en bleef voor het hoesje staan. Bovenaan stond pilot Rust in de hal, onderstreept met de lijn van een tekstverwerker. Daaronder vier regels. Vanaf maandag 31 augustus vervalt het vrije inloopuur. Bezoek is mogelijk na afspraak. Trek bij binnenkomst een nummer en wacht tot u geroepen wordt. De hal is open van negen tot half vijf. Onderaan een naam en een functie, geen handtekening. De datum in de kop was van vorige week vrijdag.
Ze las het twee keer en legde haar duim op de hoek die omstond.

"Ga je het voorlezen?"
Jisse stond bij de gangdeur met zijn hand op de duwstang. "Het hangt er."
"Er zitten er nog elf."
"Dan hebben ze het gezien." Hij trok de deur naar zich toe en hield hem met zijn schouder tegen terwijl hij zijn telefoon uit zijn broekzak haalde en het scherm aanzette.
Klaartje haalde de punaise eruit. Ze schoof het hoesje twee centimeter naar links, tot de onderrand gelijk liep met de bovenrand van de sticker, en drukte de punaise terug in hetzelfde gaatje in het plastic. De hoek bleef omstaan. Ze hield haar vinger er een paar tellen op en haalde hem toen weg.
Op negentien zat Oege met de map open. Doris had haar jas over de kap van de wagen gelegd en stond met haar rug naar de radiator. Van de achtenveertig stoelen waren er nu zevenendertig vrij.
"Volgende week donderdag," zei Oege. Hij tikte met de rug van zijn hand tegen het kwartaalformulier. "Om acht uur?"
"De deur gaat om negen uur open," zei Klaartje. "Ik ben er om acht uur."
Om kwart over zeven kwam de mail binnen, tussen een nieuwsbrief over legionella en de bevestiging van een nieuwe tl-balk. Onderwerp: definitief ontwerp hal Vloeddijk. Wierd zette zijn beker op de kast, buiten de kring om het toetsenbord, en klikte de bijlage open.
Op het scherm stond de hal van boven, met onder de tekening een streep en daarbij 1:50. Hij legde de rolmaat naast het scherm, trok er twintig centimeter uit en liet die zo liggen. De balie was een rechthoek met een hap eruit. De nummerautomaat was een vierkantje met een

pijl. De voordeur was een kwart cirkel, en de draairichting klopte.
De stoelen waren blokjes van vier bij vier millimeter. Hij telde ze met de punt van een potlood tegen het glas, rij voor rij: zes, zes, vijf, vijf.
Tweeëntwintig.
Van de achtenveertig die er stonden was er geen een ingetekend. De acht rijen waren weg, de boutgaten stonden er niet op, en over de twee rijen bij het raam lag een grijs vlak met het woord looplijn erin.
Onderaan stond een kader met drie regels. Getekend: J.K. Gecontroleerd: J.K. Datum: 11-08.
Dinsdag van vorige week. Donderdag was de hal nog open geweest tot half vijf.
Hij schoof de rolmaat met zijn duim dicht tot het bandje klikte, legde hem terug op de plank boven het bankje en liet de mail openstaan.
Vier mensen stonden in de gang, en in de gang stond geen stoel.
De klaptafel was honderdtwintig bij zestig en had links een klem die niet pakte, zodat het blad meeliep met alles wat erop werd gelegd. Klaartje hield het met haar heup recht. Op het blad lagen een blok aanvraagformulieren, een balpen aan een touwtje dat aan de tafelpoot was getapet, en een bon waarop de monteurs vijfentwintig kilo plamuur hadden afgetekend.
"De printer staat binnen," zei ze. "Onder het plastic, naast de deur die niet open kan."
"Ik hoef niks geprint." De man bij de brievenbus stond met één schouder tegen de wand, in een jack met de rits half omhoog. "Ik heb hier staan tien uur."
"Dat is dan wel zo."
"Het is twintig over tien."

"Half elf," zei Klaartje. "De klok in de gang loopt achter op de klok binnen."
Achter de deur ging de schuurmachine over de wand, drie seconden heen, drie seconden terug. Het gips kwam onder de deur door en lag als poeder op de mat.
Doris Emanuels reed de kinderwagen over de drempel van de voordeur, twee centimeter, en liet hem terugkomen. Het rechtervoorwiel klemde op een achtste slag, dus ze duwde met twee handen en tilde bij het klemmen de voorkant op. Heen, terug. Het kind sliep en had een want aan één hand.
"Als het gesloten is, is het gesloten," zei ze tegen niemand. "Dan zet je dat op de deur en niet op de website."
"Het staat op de deur," zei Klaartje.
"Het staat achter een plakband op de deur."
Ferdi Wijnstra hield zijn jas met één hand dicht, ter hoogte van de derde knoop, en sprak met de andere. Hij stond midden in de gang en niet tegen een wand.
"Woensdag in de loods," zei hij. "Agendapunt vier. Uitstraling. Twee uur en tien minuten over agendapunt vier."
Oege Daalder stond met zijn tas tussen zijn schoenen, de hengsels in zijn linkerhand. In die tas zat de map met de kwartaalformulieren. Hij haalde hem er niet uit.
"En toen," zei hij.
"Toen heeft iemand een uitdraai meegebracht van een andere stad. Vier bladzijden. Van een stad met een station."
"Wie zit er nu voor?"
"Er is geen voorzitter," zei Ferdi. "Er is een werkgroep."
"Dat is iets anders."